

AUTOCRÍTICA I CRÍTICA

Ovidi Montllor

Tancat a casa la major part del temps,
no sóc amant de llepar. No tinc déus,
ni pensament de trobar-me en tal cas.
Jo sóc qui sóc. Si vols veure'm, em veus.
El meu treball el demostre com puc.
I tant com puc, em done tot a ell.
Millor, pitjor... El judici ja és vostre.
I amb l'ofici, arribaré a ser vell.
Llavors veure'm quina retribució
em tocarà en tant que jubilat.
Si dic això, és perquè com he dit,
no sóc amant de llepar un sol dit.
Jo sé que vaig amb les meues cançons
saltant històries, saltant situacions.
Ara dic groc, i després passe al verd.
Sé que és difícil seguir-me l'explicat.
Per tant, per tots, em vaig a presentar:
Jo ací explique a la meua manera
uns fets, un temps, una estima, una idea.
Jo sóc l'artista. El cantant. El pallasso.
Per a uns pollet. Per a altres una fera.
Com bé veureu, no arribe a l'u setanta.
Si com he dit al bell començament
sóc dels qui resta a casa el major temps,
no és per boig, ni per sentir-me estrany.
És pel dubte. I dubte molt companys:
Quina és la porta que s'obre sense pany?
Quantes persones et reben sense engany?
Quants parlen d'ells dient que de tu parlen?
Quants m'estaran posant en dubte ara?
Doncs repeteixo: Jo parle del meu temps.
Estime el viure d'un cop ja, per a tothom.
Tinc un partit i una ideologia.
Dic el que dic sense cap covardia.
Però també sé el preu de tot això:
Mes tard o d'hora, m'arribarà sentència.
Car no interessa qui no llepa amb paciència.
M'aïllaran, dient que m'he aïllat.
Diran o diuen, que ja sóc acabat.
No pense pas donar-me per guanyat.
Mentrestant jo, no m'empasse la porga,
D'aquells qui creuen que tot està tan clar.
Respecte això amb tot el meu respecte.
Admire artistes, admire comedians.
Però jo sóc jo. I no em puc deslligar.
De mi mateix poc més puc explicar
Jo sóc l'artista, el cantant, el pallasso.
Sóc l'artista. El cantant. El pallasso!